

Могу се утврдити и друге везе између контроле уставности и управног судства. Тужба у јавном интересу (*actio popularis*) представља познат институт у управном судству, у којем питање јавног интереса надилази појединачни интерес. Претпоставља се да грађанин поступа у име јавног интереса, ради одбране одређених субјективних права у јавном праву. Такве тужбе, међутим, пре представљају изузетак, те њихово постојање не може представљати основ за одговарајућа уопштавања. Нема, међутим, сумње да се утицај тужби у јавном интересу осећа у контроли уставности. Мора се признати да се контрола уставности може развијати по моделу тужбе у јавном интересу у контексту појединачних представки, нпр. давању грађанима заједничког права да поднесу захтев за утврђивање уставности и проглашавањем тога основним овлашћењем уставних судова, а може се и тврдити да и сам захтев за утврђивање уставности обухвата карактеристике тужбе у јавном интересу. Таква логика не би звучала баш непознато ни бугарском Уставном суду. Он прихвата да је чак и захтев – који је поднео потребан број скупштинских посланика да би се неки од њих затим повукли, услед чега тај захтев на крају подржава мањи број скупштинских посланика него што је законом прописано – прихватљив јер брани јавни интерес.

Другим аргументом се оповргава теза да контрола уставности и класични облици надлежности имају мало тога заједничког. Овај се аргумент заснива на чињеници да Уставни суд, поред овлашћења да утврђује уставност одређеног закона или тумачи Устав, такође може да разматра спорове у меритуму, нпр. легитимност избора народних посланика или председника или потпредседника Републике, уставност политичких странака и удружења, спорове о надлежности између највиших државних тела, као и спорове између централних и локалних власти, итд. Такви предмети већ дају обресе оквира правног спора у класичном смислу те речи, као што је изричито предвиђено Уставом, те Уставни суд мора да прогласи шта о том случају каже право и да то примени. Другим речима, примена ове активности је доста слична класичним облицима надлежности. Али постоје и значајне разлике између меритума о којем је реч и класичних облика надлежности. И у тим се случајевима спор односи искључиво на јавни интерес, а не на интерес подносиоца жалбе, то јест на све параметре који указују на то да ће нагласак углавном остати на потреби очувања стабилности политичког система иако су можда прекршена субјективна права.

Желео бих да укажем на то да овлашћења Уставног суда, која обухватају спровођење надлежности, не могу бити стављена у исти кош са предметима у којима се утврђује уставност неког закона. Таква су овлашћења, у најбољем случају, комплементарна, јер основна овлашћења, као што је контрола уставности и тумачење Устава, одлучујуће одређују судијске карактеристике Уставног суда. Поред тога, у неким